

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις 8 Μαρτίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 10

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΕΝ ΑΜΗΧΑΝΙΑΙ

«Αἰμιλία, τί ἔκαμνες σήμερα τὸ πρῶτ
στὴν ἀποθήκη ;

— Τὸ πρῶτ ; . . .

— Ναί, μ' ἓνα σχοινὶ κομποδεμένο...

— Ἄ ! τώρα θυμήθηκα. Ἐκαμνα
γυμναστική, γιὰγιά.

— Εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλη πιά,
καὶ δέν σου ταιριάζουν αὐτὰ τὰ
ἀγορίστικα παιγνίδια.

— Μὰ δέν εἶνε παιγνίδι, γιὰ-
γιά εἶνε ὑγιεινὴ ἀσκησης, τὴν
ὁποίαν μᾶς ἐσύστησαν εἰς τὸ Σχο-
λεῖον.

— Μπα ; »

Αἱ λέξεις ὑγιεινὴ ἀσκησης
σις, τὰς ὁποίας δέν ἐννοοῦσε καὶ
τόσον καλὰ, τῆς ἔκλεισαν τὸ
στόμα· ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ἡ κυ-
ρία Χώβ ἐξανάρχισεν :

«Αἰμιλία, τρελάθηκες νὰ χο-
ρεύης μὲ τὴ σκούπα γτὰ χέρι ; »

Ἡ Αἰμιλία ἀφῆκε τὸ σάρω-
θρον, ἀλλ' ἐξηκολούθησε νὰ κινῇ
χεῖρας καὶ πόδας μ' εὐρυθμίαν
θαυμαστήν.

«Πάλι τὰ ἴδια ! ἀνέκραξεν ἡ
γιαγιά· τί ἐννοεῖς δηλαδὴ ;

— Μὰ δέν κάμνω κανένα κα-
κό, γιὰγιά· αὐτὸ ὀνομάζεται
καλλισθένεια.

— Χμ ! ἄκουε λέξεις πού σου
μεταχειρίζονται τώρα, γιὰ νὰ σε-
πάζουν τὲς πομπές των ! . Δέν
μου λές, σὲ παρακαλῶ, εἰς τί σε
ὠφελεῖ νὰ κουνιέσαι ἔτσι σὰν
παλαβή ;

— Δυναμώνουν οἱ μυῶνες, ἀ-
πεκρίθη ἡ Αἰμιλία μὲ ὄλην τὴν
ὕπομονήν, τὴν ὁποίαν διέθετεν.

— Εἰς τὸν καιρόν μου δέν ἐ-
γυμναζόμην ἔτσι, καὶ αὐτὸ δέν
μὰς ἐμπόδιζε νὰ εἴμεθα γερὲς
καὶ πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν

μας. Νομίζεις, ὅτι δέν θὰ σε ὠρελοῦτε
τὸ ἴδιο, ἂν ἔστρωγες ὅλα τὰ κρεβάτια
τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ἂν ἐπῆγγαινες τὸ κα-
λοκαῖρι στὴν ἐξοχὴ νὰ θερίσης ;

— Ὦ, γιὰγιά ! . .

— Δέν σας καταλαβαίνω τὰ σημε-
ρινὰ κορίτσια, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Χώβ.
(Τρώντι, αὐτὸ ἦτο ἀληθές.) Ποτὲ ἡ μη-
τέρα μου δέν θὰ μου ἐπέτρεπε νὰ ἔχω
μαλλιά σὰν τὰ δικά σου. Εἶτε τὰ πλέ-
ξης, εἶτε σὲ δίκτυ τὰ βάλχης, πάντα σὰν
ἀκένιστα φαίνονται. Τί ἀκαταστασία ! .

Ἄν ἡμῶν ἐστὶ θέσι σου, θὰ τὰ ἐκοῦα.

— Τὰ κομμένα μαλλιά δέν εἶνε πιά
τῆς μόδας, παρετήρησεν ἡ Αἰμιλία ὅσον
γλυκύτερα ἤμποροῦσεν.

Εἶχε περὶ πολλοῦ τοὺς μαῦρους της
βοστρύχους, τὴν μόνην της ὠραιότητα,
ὡς ἐνόμιζε, καὶ ἀπλῶς ἡ ἰδέα νὰ τους
κόψῃ τῇ ἐπροξένει φρίκην.

— Τὲς "μόδες" θὰ κυττάζουμε τώρα ;
Ὅρίστ' ἐκεῖ ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Χώβ.
Θὰ ἔκαμνες καλλίτερα νὰ εἶχες τὸ νοῦ
σου στὰ μαθήματά σου. Θὰ σου ἀγο-

ρῶσω πομπάδα καὶ θὰ
βάξης πρῶτ καὶ βράδυ,
γιὰ μερικὲς ἡμέρες· ἐ-
πειτα . . . βλέπουμε ! »

Πολὺ ἀπειλητικὸν
αὐτὸ τὸ βλέπουμε !
Ἄλλ' ἡ Αἰμιλία, βια-
στικὴ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ
τὴν Χαράν, δέν ἔδωκε
καὶ μεγάλην προσοχήν.

Τώρα τὴν ἀπησχόλει
πολὺ μία μικρὰ ἐσπερίς,
τὴν ὁποίαν ἡ φίλη της
ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ, τὴν
προσεχὴ ἐβδομάδα, ἐπὶ
τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς 4 Ἰου-
λίου, τῆς μεγάλης ταύ-
της ἐπετείου τῆς ἀνε-
ξαρτησίας τῶν Ἡνω-
μένων Πολιτειῶν, τὴν
ἐποίαν ὅλοι οἱ Ἀμερι-
κανοὶ ἐορτάζουν πάντο-
τε, ἕκαστος κατὰ τὸν
ἰδικόν του τρόπον. Εἰς
τῆς κυρίας Σύμβουον ἐ-
πρόκειτο νὰ χορεύσουν,
νὰ παραστήσουν, νὰ με-
τεμπεθοῦν, γὰ παιξοῦν
«ζωντανὰ αἰνίγματα»
καὶ τὰ λοιπά. Ἡ δ'
Αἰμιλία ἐλογάριαζε νὰ
μετεμπεσθῇ εἰς θεῶν
Ἐλευθερίαν. Καὶ ἐνῶ,
μαζὶ μὲ τὴν Χαράν,
κατεσκεύαζε τὸ ἐκ χρυ-
σογράφου στέμμα, τὸ
ὁποῖον θὰ συνεπλήρουν

Ἡ κυρία Χώβ ἔκοπτεν ὅπου ἔφθανεν. (Σελ. 74, στήλ. 6.)

την κομψήν της ενδυμασίαν, — ούτε κ' αν έφαινετο, ότι η κυρία Χώδ, με το ψαλλίδι εις το χέρι, νέα Άτρουπος, ήτοιμάζετο δια σκληράν και αληθώς επώδυνον έγχείρησιν. . .

Η κυρία Χώδ δεν είχε πολλὰς ιδέας εις το μικρόν της κεφάλι· άλλ' όταν της ήρχετο καμμία, την άρπαζε για καλὰ και δεν έννοούσε πλέον νά την άρσιν. Έκτος τούτου, επειδή δεν ήσθάνετο διόλου ζωηράν αγάπην προς την έγγονήν του συζύγου της, εξέτελει με κάποιαν ήδονήν, με κάποιαν χαιρεκακίαν, τὸ έργον της αούστηρὰς διαπαιδαγωγήσεως, τὸ ὅποιον ένόμισε καθήκον της νάναλάβη.

— Αυτό τὸ κορίτσι έχει πολὺ ἄσχημον χαρακτήρα· ἔλεγε συχνά. Εἶνε ἐπίμωον (προσέθετε, νομίζουσα ὅτι αὐτὸ εἶνε ὀρθότερον ἀπὸ τὸ ἐπίμονος) καὶ πρέπει νὰ τὴν διορθώσω.

Τὴν 3 Ἰουλίου, καθ' ἣν ὦραν ἡ Αἰμιλία ήτοιμάζετο νάναχωρήσῃ διὰ τὸ σχολεῖον, ἡ μάμμη τῇ ἀπέτεινεν ἀκόμη μίαν παρατήρησιν περὶ τῆς κόμης της, ἡ ὁποία «τῆς ἔκαμνε τὸ κεφάλι σὰν ἀφανόσκουπα.» Ἡ Αἰμιλία ἔλασε τὴν ὑπομονήν καὶ ἀνέκραξε:

— Μὰ γιὰ τὸ Θεό, γιὰγιά! Ἄν σὲς πειράζων τόσο τὰ μαλλιά μου, κόψτε τα ἐπὶ τέλους, νὰ τελειώσῃ τὸ ζήτημα!

— Ἀμέσως! εἶπεν ἡ κυρία Χώδ προθυμοτάτῃ, ἀρπάζουσα τὴν ψαλλίδα της.

Ἡ Αἰμιλία, ἡ ὁποία δὲν ἐπερίμενε νὰ πιασθῇ ἔτσι, ἔτα λόγια, ὀπισθοχώρησε δύο βήματα, φέρουσα τὰς χεῖρας εἰς τὴν κεφαλὴν, ὡς διὰ νὰ προσπίσῃ τὴν κόμην της.

— Ἐμπρός, κάθου, εἶπεν ἡ κυρία Χώδ, ξεδιπλώνουσα μίαν πετσέταν, τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ βάλῃ εἰς τὸν τράχηλον τοῦ θύματός της.

— Μὰ, γιὰγιά . . . εἶνε ἀδύνατον...

— Μὴν κάνῃς τώρα σὰν παιδί· πρὸ ὀλίγου δὲν εἶπες νὰ σοὺ τὰ κόψω;

— Ὅχι, ὄχι . . . δὲν ἤξευρα τί ἔλεγα . . . Παπποῦ, παπποῦ! . . . βοήθεια!

— Πῶς; τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος, ρίπτων τὴν ἐφημερίδα του.

Ὅλα τὰ φαινόμενα ἦσαν ἐναντίον τῆς Αἰμιλίας, ἡ ὁποία ἐκτόπα τὸν πόδα κ' ἐφαίνετο κατεχόμενη ὑπὸ μανί-ας, ἐνῶ ἡ μάμμη της, ἡρεμὸς καὶ ἀπαθής, τὴν ἐπερίμενε ὑπομονητικῶς, μετὸ ἓνα χέρι κρατοῦσα τὴν ψαλλίδα καὶ μετὸ ἄλλο τὴν πεισέταν.

— Νομίζεις ὀρθὸν νὰ ὑποχωρήσω ἐγὼ ἀπέναντί της; ἠρώτησε τὸν σύζυγον της μετ' ὕψους προσβεβλημένης βασιλείσης.

— Ὅχι! βεβαίως ὄχι! ἐβροντοφώνησεν ὁ πλοίαρχος, σπεύδων νὰ πάρῃ τὸ

μέρος τῆς συζύγου του, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ποῖος εἶχε δίκαιον.

Εἰς μάτην ἡ Αἰμιλία ἐπεχείρησεν ἀκόμη νὰ διαμχρτυρηθῇ.

— Δὲν εἶνε δίκαιον· τὰ μαλλιά μου μοὺ ἀνῆκουν κ' ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τα διατηρήσω. Τί θὰ ἔλεγεν ἡ μαμὰ ἂν μοῦ τα 'κόβατε;

— Θὰ ἔλεγεν ὅτι ἔχεις χρέος νὰ ὑπακούῃς τῇ γιὰγιά σου! ἀπεκρίθη ὁ κύριος Χώδ.

— Τὸ θέλετε λοιπὸν καὶ σεῖς; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία μετ' ἐνθουσιασμοῦ πολὺ καλὰ λόγόν! κάμτε, ὅτι θέλετε, καὶ ἀρῆστέ με ἔπειτα ἡσυχῇ! . .

— Ἄ, γιὰ νὰ σοὺ πῶ! δὲν θέλω νὰ πέρνῃς τέτοιον ὕψος! εἶπεν ὁ παπποῦς, θυμόνων καὶ αὐτός· έννοῶ νὰ ὑπακούῃς προθύμως καὶ εὐχαρίστως, εἰδερμή . . . εἰδερμή θὰ μετανοήσῃς.

— Κάθου καὶ μὴ κινῆσαι, προσέθεσεν ἡ μάμμη.

Ἡ Αἰμιλία ἐκάθην, ἡ πετσέτα ἐδέθη περὶ τὸν τράχηλόν της, καὶ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς ἤρχισε . .

Δὲν ἦτο ὅμως καὶ τόσο ἐύκολον. Ἡ Αἰμιλία, ὡρὰ τώρα ὅσον ἦτο πρὶν κατακόκκινη, ἔτρεμε σὸν τὸ φύλλον.

Τὸ χέρι τῆς κυρίας Χώδ δὲν ἔτρεμεν ὀλιγώτερον, καὶ τὸ ψαλλίδι της δὲν ἦτο πολὺ τροχισμένον. . . Ἐπειτα ἦτο δύσκολον νὰ βλέπῃ κανεὶς καθαρά μέσα εἰς τὴν πυκνοτάτην καὶ κατάσφουρον ἐκείνην κόμην. Τελος πάντων, ἀντὶ νὰ χαράξῃ μίαν κανονικὴν γραμμὴν ἀπὸ τὸ ἓνα αὐτὶ ἕως τὸ ἄλλο, ἡ κυρία Χώδ ἐκοπτεν ὅπου ἐθανεν.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ ἥμισυ τῆς ἐργασίας, ἐσταμάτησε κουρασμένη. Τὸ κοράσιον ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ τῆς φύγῃ καὶ νὰ τρέξῃ νὰ κυτταγῇ εἰς τὸν καθρέπτην. Φρίκη! ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τοῦ κεφαλοῦ της, τὰ κομμένα μαλλιά ὠρθοῦντο ἄτακτα σὰν φεῖδια...

— Ἄχ! πῶς μοὺ τὰ ἐκάματε ἔτσι τὴ μαλλάκίαν μου! ἐξώναξεν ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της. Τώρα πραγματικῶς μοι-άζω μετ' ἀφανόσκουπα!

Καὶ ἔτρεξε νὰ κλεισθῇ καὶ νὰ κλειδωθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της, διὰ μὴ προσφέρῃ καὶ ἄλλα, ἀσεβέστερα ἴσως καὶ ζωηρότερα παράποννα, ἐνώπιον τοῦ πάππου καὶ τῆς μάμμης.

Καλλιτέρα ὅμως θὰ ἔκαμνεν, ἂν ἐπήγαινε νὰ παρακαλέσῃ τὴν Χαράν, ἡ ὁποία φορέσῃ τὸν περιήρμον ἐκείνον ζουρλομανδύαν· διότι ἅμα ἔμεινε μόνη, τίποτε πλέον δὲν τὴν συνεκράτει, κ' ἔγινεν ἔρμαιον παραφορᾶς, φρενιτίδος ἀληθινῆς, κυτωσά τοὺς πόδας καὶ τρί-ζουσα τοὺς ὀδόντας, ὅπως ὁ Ἀχιλλεὺς ὅταν ὠπλίζετο κατὰ τοῦ Ἑκτορος. Ἐσπασε θυό-τρία πράγματα, τὰ ὁποῖα ἤρε πρόχειρα, ἔχουσεν ὅσα δάκρυα εἶχε, καὶ ἐπιτέλους, ἀρπάζε τὸ ψαλλίδι διὰ νὰ

κόψῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς κόμης της. — Εἶμαι φρικτὴ ἔτσι! ἐσυλλογίσθη ἄς τελειώσω ὅ,τι ἄρχισε τόσον ἄσχημα ἡ γιὰγιά.

Καὶ ἡ ψαλλὶς ἔτρεχεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὀδηγουμένη ἀπὸ χεῖρα παράφορον. . . Ὅταν ἡ Αἰμιλία ἀνεῦρεν ὀλίγην ψυχραιμίαν, κατετρόμαξε καὶ κατεξέπλάγη διὰ τὸ ἀποτέλεσμα.

— Τί τρέλλα ἔκαμα! ἐσκέφθη, βλέπουσα τὰ κακοκομμένα μαλλιά της, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα μὲν ἐστέκοντο ὀρθία ὡς βελόναι ἀκανθοχοίρου, ἄλλα δὲ κατέπιπτον ὀλιβερώς, ὡς νὰ ἔκλειαν τὴν οἰκτρὰν τύχην τῶν ἀδελφῶν των. Αὐτὰ τὰ ἐρείπια ἀπέμεινον τώρα ἐκ τῶν ὠραίων τῆς μαύρων βοστρύχων, διὰ τοὺς ὁποίους τόσον ὑπερηφανεύετο!

— Τί κρίμα! τί κρίμα! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία συνάπτουσα τὰς χεῖρας· καὶ αὖριον ἡ Χαρά δίδει τὴν ἐσπερίδα της. . . Νὰ μὴ τὸ συλλογισθῶ! . .

Τὸ ἐκ χρυσόχαρτου στέμμα, τὸ ὅποιον ἐμέλλε νὰ κοσμήσῃ τὴν θεὰν Ἑλευθερίαν, εὐρίσκετο ἐκεῖ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἡ Αἰμιλία ἔλαβε τὴν περιέργειαν νὰ το δοκιμάσῃ. Τῆς ἤρχετο τόσον εὐμορφα χθές! Καὶ τώρα; . . . Τώρα κατέβαινε ἕως τὴν μύτην της!

Τὸ πρᾶγμα τῆς ἐφάνη τόσο κωμικόν, ὥστε μετ' ὅλην τὴν λύπην, τὴν τύφιν καὶ τὰ δάκρυα, ἐξερράγη εἰς γέλωτα νευρικόν. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν κόσμον, αὖριον, μετέτοια γελοῖα μοῦτρα; . . . Θὰ ὁμοίαζε μετ' ἀραπέτιδα φρενοκρῖμου!

[Ἐπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ
[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάυ]

ΑΠΟ ΤΑ «ΜΙΚΡΟΤΡΑΓΟΥΔΑ»

ΚΑΠΟΙΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

— Μὴν ἐπῆρες σὺ, Κωστάκη, Ἄπὸ ἐκεῖνο τὸ βαζάκι, Τὸ κομμάτι τὸ γλυκὸ;

— Ἐνα τόσο δὰ μικράκι, Μητερούλα, ποντικάκι Ἐκαμε ὅλο τὸ κακὸ!

— Μήπως καὶ τυχόν, Κωστάκη, Τὸ κακὸ τὸ ποντικάκι; Ἐἶχε δύο ποδαράκια; . . Ἄπὸ μέσα ἀπὸ τὸ βάζο Πῶς τὸ πῆρες σὺ διαβάζω Εἰς τὰ δύο σου ματάκια.

— Ναι, μαμμάκα μου καλή... Μὰ δὲν λένε τὰ ματάκια Πῶς ἐγὼ τὸ πῖδ πολὺ Τῶδωσα τοῦ Περικλῆ Κ' ἔφαγα τὰ ψυχουλὰκια;

† ΑΝΙΩΝΙΟΣ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

οἱ ἀρέσουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι, ἐνθουσιῶδεις καὶ πρόθυμοι, χωρὶς δυστροφίας καὶ συζητήσεις, συμμερίζονται ἀμέσως μίαν καλὴν ιδέαν, ἀκούουν μίαν συμβουλὴν, καὶ κάμνουν τὸ καλόν, ὅταν τοὺς προτρέψῃ ἓνας ἄλλος. Ἀλλὰ μοῦ ἀρέσουν περισσότερο οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι συλλαμβάνουν τὴν καλὴν ιδέαν καὶ αὐτοὶ προτρέπουν τοὺς ἄλλους, διὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν νὰ πραγματοποιηθῇ. Εἶνε οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν λεγομένην πρωτοβουλίαν. Καὶ εἶνε ἀκόμη πλέον θαυμαστὴ ἡ πρωτοβουλία, ὅταν ἀπαντᾷται, ὅχι εἰς ὠρίμους καὶ πεπειραμένους ἄνθρώπους, ἔχοντας πλέον τὸ ὄαρρος τοῦ κόσμου, ἀλλ' εἰς νέους, εἰς παιδιά, τὰ ὅποια, ἐκτὸς τῶν ἄλλων δυσχερειῶν, ἔχουν ἀκόμη νὰ κατονικήσουν καὶ τὴν συστολήν, τὴν δειλίαν τὴν φυσικὴν εἰς τὴν ἡλικίαν των.

Καὶ ὅμως δὲν εἶνε σπάνια τὰ παραδείγματα τῆς ὠραίας αὐτῆς νεανικῆς καὶ παιδικῆς πρωτοβουλίας. Προχθὲς ἀκόμη ἀνεγίνωκτα κατὶ εἰς μίαν γαλλικὴν ἐφημερίδα, τὸ ὅποιον μετ' ἐνθουσιασμοῦ δὲν ἤξευρα ἂν ἔτυχ' νὰ κούσειτε, ὅτι ἡ γαλλικὴ Βρετάνη πεινᾷ . . . Ναι, ὅλη ἐκεῖνη ἡ ὠραία παραλία τοῦ Ἀτλαντικοῦ, — τὴν ὁποίαν γνωρίζετε καὶ σεῖς ἀπὸ τόσα μυθιστορήματα τῆς Διαπλάσεως, καὶ προπάντων ἀπὸ τὸ «Ναυτόπουλο», — ἡ ἐκτεταμένη παραλία, ἡ κατοικουμένη ἀπὸ ἄνθρώπους ἄγαθοὺς, χρηστοὺς καὶ φιλοπρόνους, εἶνε βυθισμένη, ἡ τοῦλάχιστον ἦτο μέχρι πρὸ ὀλίγου, εἰς τὴν ἀθλιότητα καὶ εἰς τὴν ἀπόγνωσιν. Διὰ τί; Διότι ἡ ἀλιεία τῶν σαρδελῶν φέτος δὲν εὐδοκίμησε. Τὸ κ ο π ἄ δ ι ἄλλαξε δρόμον, καὶ τὰ βρετανικὰ πλοίαρρα, τὰ ὁποῖα ἀνεχώρησαν τὴν ὠρισμένην ἐποχὴν κ' ἐπῆγαν εἰς τὰ ὠρισμένα μέρη, ἐπέστρεψαν σχεδὸν ἀδειανά. Τὰ περίφημα ἐργοστάσια, τὰ προμηθεύοντα σαρδέλλας τοῦ κοινοῦ ὅλον τὸν κόσμον, ἐκλείσαν ἐλλείψει ὕλικου, καὶ οἱ Βρετανοί, οἱ ἀποζῶντες ἐκ τῆς ἀλιείας καὶ τῆς βιομηχανίας ταύτης, ἔμειναν χωρὶς ἐργασίαν καὶ χωρὶς πόρον ζωῆς . . . Ἡ πτωχεία δὲν ἐβράδυνε νὰ κρούσῃ τὰς θύρας τῶν καλυθῶν, καὶ ὅταν ἐξηντλήθῃ τὸ κ ο μ π ὀ δ ε μ α ἐκάστης οἰκογενείας, ὅταν ἐπαυσε νὰ πιστώσῃς τοῦ ψωμοῦ καὶ τοῦ

παντοπώλου, ἑκατὸν χιλιάδες ἄνθρωποι εὐρέθησαν χωρὶς ἄρτον!

Ὁ κῶδων τοῦ κινδύνου ἐκρούσθη ἰσχυρῶς εἰς τὸ Παρίσι, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀντήχησεν εἰς ὅλην τὴν Γαλλίαν: «Ἐκατὸν χιλιάδες συμπολιταὶ μας πεινοῦν! Σπεύσατε εἰς βοήθειάν των!» Καὶ ἤρχισαν ἀμέσως οἱ ἔρanoi, — ἡ πείνα δὲν περιμένει! — καὶ ἔγινε μίξ μεγάλη ἐπιτροπὴ ἀπὸ τοὺς βουλευτάς τῆς Βρετάνης, καὶ ἡ Βουλὴ ἐψήφισε γενναῖον βοήθημα, καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐπροστάτευσεν τὸς ἐνεργείας τῶν ιδιωτῶν, κ' ἐδόθησαν πολυπληθεῖς ἑορταί, χοροὶ καὶ παραστάσεις, καὶ ἡ φιλανθρωπία ἐξήντησεν ὅλα τὰ μέσα, κ' ἐντὸς ὀλίγων ἑβδομάδων συνήχθησαν ἑκατομύρια, προωρισμένα νὰ καλυφθοῦν τοὺς πεινῶντας, μέχρι τῆς προσεχοῦς ἀλιείας.

Μέσα εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν κίνησιν, ἡ ὁποία τιμᾷ τόσον τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τῶν Γάλλων, ἰδοὺ καὶ δύο παιδιά, δύο Παρισινοὶ ὄχι μεγαλήτεροι τῶν δώδεκα ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπεφάσισαν καὶ αὐτοὶ νὰ συνεισφέρουν. Ἀπὸ καλὰς καὶ πλουσίας οἰκογενείας καὶ οἱ δύο, δὲν εἶχαν παρὰ νὰ ζητήσουν χρήματα ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, ἂν ἤθελαν νὰ ἰδοῦν τὰ ὀνόματά των εἰς τὸν κατάλογον. Ἀλλ' ἡ φιλοδοξία των ἦτο μεγαλητέρα: Πρῶτον ἤθελαν νὰ κερδίσουν αὐτοὶ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα θὰ προσέφεραν· ἔπειτα ἤθελαν νὰ γράψουν καὶ εἰς ἄλλους τὴν εὐκαιρίαν νὰ εὐεργετήσουν. Ὁ ἓνας ἐπαίξεν ὠρτὸν βιολί. Ὁ ἄλλος ἐπαιξε κᾶπως μανδολίνον. Θάρρος εἶχαν, διότι δίδει θάρρος ἡ ἱερότης τοῦ σκοποῦ. Ἐπῆραν λοιπὸν τὰ ὄργανά των, κ' ἐξέκίνησαν διὰ τὴν . . . περιοδείαν των.

Ἐπήγαιναν εἰς τὰ σπείτα καὶ εἰς τὰ καταστήματα, ἐδίδαν τὰ ἐπισκεπτήριά των, ἔλεγαν τὸν σκοπὸν των, καὶ ἡ συναυλία ἤρχιζε. Μετὰ τὴν συναυλίαν, ὁ δίσκος, καὶ εἰς τὸν Κατάλογον τῶν Ἐράνων, ἐγράφον τὰ ὀνόματα τῶν μικρῶν καλλιτεχνῶν, ἀπέναντι γενναίου ποσοῦ, μετ' ἡν περιέργον σημείωσιν: «ἓκ μικρὰς καλλιτεχνικῆς περιοδείας.» Ἀκριβῶς τὸ ἴδιον πρᾶγμα συνέβη καὶ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, — αὐτὸ μάλιστα προητέρον ἀπὸ τὸ παρισινόν, — πρὸ δύο μηνῶν, ὅταν ἀνηγγέλθη ὅτι κινδυνεύει ὁ Πανάγιος Τάρος κ' ἐπροκλήθησαν ἔρanoi ὑπὲρ αὐτοῦ. Δύο παιδιά καλλιστῶν ἀθηναϊκῶν οἰκογενειῶν, μικροὶ καλλιτέχναι καὶ αὐτοὶ, ἐσκέφθησαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν τέχνην των ὑπὲρ τοῦ ἁγίου σκοποῦ. Καὶ περιερχόμενοι θορραλέως τὰ ἐστιατόρια καὶ τὰ καφενεῖα τῆς πρωτευούσης, ἔπαιζαν τὰ ὄργανά των, — τὸ ἓνα ἦτο βέβαια βιολί, τὸ ἄλλο δὲν ἐνθυμούμαι πλέον, — περιέφεραν τὸν δίσκον, καὶ ἀμέσως ἔπειτα παρῆδαν τὸ συναζόμενον ποσὸν

ἐπὶ ἀποδείξει εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ καταστήματος, διὰ νὰ το παραδώσῃ μόνος του εἰς τὴν Μητρόπολιν.

Καὶ αὕτη εἶνε ἡ μόνη διαφορὰ μετὰ τῆς παρισινῆς καὶ τῆς ἀθηναϊκῆς περιοδείας. Εἰς τὸ Παρίσι οἱ μικροὶ καλλιτέχναι ἀδειάζαν τὸν δίσκον εἰς τὴν τσέπην των, χωρὶς φόβον νὰ ἐμπνεύσουν καμμίαν ὑπόνοιαν. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ μικροὶ καλλιτέχναι ἐπροτιμοῦσαν, διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον, νὰ παραδίδουν ἐπὶ τόπου τὸν δίσκον εἰς τὸν ξενοδόχον. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι οἱ Ἕλληνες εἴμεθα πλέον καχύποπτοι ἀπὸ τοὺς Γάλλους. Ὅπως δὴ ποτε, τὰ παραδείγματα αὐτὰ δὲν σὰς φαίνονται πολὺ ἀξιομίμητα; καὶ ἡ πρωτοβουλία δὲν εἶνε πάντοτε κατὰ ὠρτὸν καὶ θαυμαστὸν;

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

9

Διὰ τοὺς ποδηλάτας

Προχθὲς τὸ βράδυ, ἓνας μικρὸς ποδηλάτης ἐγύριζεν ἀπὸ τὰ Πατήσια. Μόλις εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ Σολωνεῖον, ὅταν ἓνας ἀστυφύλαξ ἔτρεξεν εἰς προὔπαντίσιν του, φωνάζων ἀγρώως:

— Ἐ! ποδήλατο, ἔ! στάσου! . .

Ὁ μικρὸς ποδηλάτης κατήλθε.

— Γιατί τέτοια ὦρα δὲν ἀναψες τὸ φανάρι σου; ἐρωτᾷ ὁ ἀστυφύλαξ.

— Ποῖο φανάρι; τὸ ποδήλατό μου δὲν ἔχει φανάρι! ἀποκρίνεται ὁ μικρὸς ποδηλάτης.

Ὅλη ἡ φῶρα τοῦ ἀστυφύλακος ἐκόπη, κ' ἔμεινε ἀκίνητος, μετ' ἀνοιχτὸν στόμα. Τοῦ εἶπαν νὰ συλλαμβάνῃ καθε ποδήλατον ποῦ θάπαντοῦσε μετ' ἀδυσμένον φανάρι μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· ἀλλὰ δὲν τοῦ εἶπαν τίποτε διὰ τὰ ποδήλατα ποῦ δὲν ἔχουν φανάρι. . . Ἀτάραχος, ὁ μικρὸς ποδηλάτης ἐσπρωξε τὴν σκοτεινὴν μηχανήν του, τὴν ἐκαβαλίκευσε, καὶ δρόμο!!

Κ' ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν σκηνήν, εἶπα μετ' ὅσον μου: Ἰδοὺ μίᾳ ὠραία συμβουλὴ διὰ τοὺς ποδηλάτας! Ἄν θέλουν νὰ πορεύωνται τὴν ἐνδόχλησιν ποῦ δίδει αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ φανάρι, διὰ νὰ εἶνε ἀναμμένον, καὶ τὴν ἀκόμη μεγαλητέραν ἐνδόχλησιν τῶν ἀστυφυλάκων, ὅταν εἶνε ἀδυσμένον, — τοὺς συμβουλεύω νὰ μὴ βάζουν φανάρι εἰς τὸ ποδήλατον.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ'.

Πέρασαν δυο-τρία χρόνια. Ο Τάκης και ο Τότος έμεγάλωσαν, ψήλωσαν, αλλά εξακολουθούν να είναι όμοιοι και απαράλλακτοι.

Από τότε, ξαναείδαν πολλές φορές την εξαδελφούλα των Λιλικά, πάντα με την ίδια χαρά, κ' ευχαρίστησι. Νά, και αύριο ακόμη περιμένουν την επίσκεψί της, και γι' αυτό ίσια ίσια έπηγαν να ψαρέψουν, γιατί έχουν τή φιλοδοξία να την φιλέψουν ψάρι, πιασμένο με τάγκιστρι των.

Δυστυχώς όμως το ψάρι σήμερα δεν τοιμπά. Έκάθησαν πολλήν ώρα στ' ακρογιάλι, χωρίς να πιάσουν ούτε λέπι... Τέλος πάντων ο Τάκης πιάνει ένα μεγάλο μπαρμπούνι. Και την ώρα που το τραβά, λέγει του Τότου:

— Τότο, πιάστο σύ! Έτσι θα μπορούμε να λέμε ότι το ψαρέψαμε και οι δύο!

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

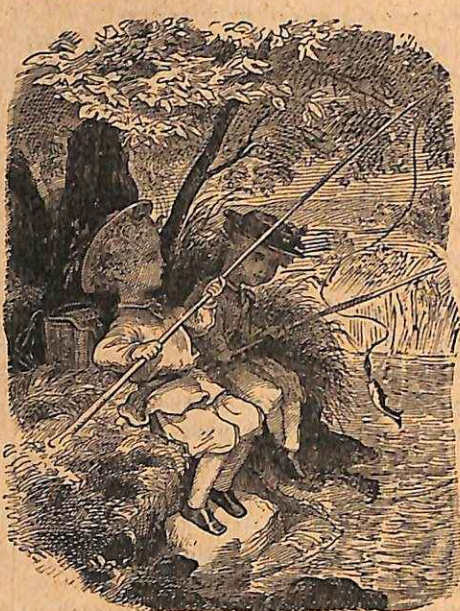
Μερικοί σύντροφοι του Αντώνη υπεσχέθησαν εις τον Τζανή να φροντίζουν δια τα ήφανα και να πέρνουν μαζί των τον μικρόν Ανδρικό, διά να τον κάμουν θαλασσινό.

Τώρα ο Τζανής έπρεπε να φύγη. Εφίλησε δια τελευταίαν φοράν τα παιδιά, που δεν έννοούσαν να τον χωρισθούν, κ' έσφιξε τα δυο χέρια της Μαρίας, ή οποία τον ευχαρίστησε με συγκινητικά λόγια δι' όσα είχε κάμη γι' αυτούς. Έπειτα, έντρεπόμενος δια τα δάκρυα, που έβρεχαν τα βλέφάρα του, εδγήκεν από την καλύβην, όπου είχε περάση τόσας εύτυχισμένας ώρας πλησίον του φίλου του.

Έφυγε πεζός δια τή Παιμπόλ' και από εκεί έπηρε το καίκι που έπήγαινε εις την Χάβρη, διά να μπαρκαρισθί εις τον «Άργοναύτην».

Την άλλην ήμέραν, εκεί που έψαχνεν ή Μαρία εις ένα συρτάρι διά να βγάλη ασπρόρρουχα, ήδρεν ένα μικρό πουγγί πέτσινον, τή οποίον είχε μέσα έξήντα φράγκα.

Ήτο τή πουγγί του Τζανή.

Φεύγων ο καλός ναύτης, είχεν άρίση εις την οικογένειαν του φίλου του όσα χρήματα του έμειναν ακόμη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Άχρηματία. — Τό θάρρος της Μαρίας. — Η επιστροφή του Τζανή. — Άποφασίζεται ή αναχώρησις του Ανδρικού. — Ο πλοίαρχος Ταγκύ.

Έπέρασαν μήνες πολλοί.

Η Μαρούσα έχράτησε πιστή συντροφιά της χήρας, τας πρώτας εβδομάδας ύστερ' από τον θάνατον του Αντώνη. Ήταν καλή, τρυφερή, και τή Μορνανόπουλα την αγαπούσαν σάν αδελφή. Και ή Μαρία επίσης ήσθάνετο ζωηρήν αγάπην δι' αυτό τή κορίτσι, τή οποίαν τον τής εφάνεραν με κάθε τρόπον την εύγνωμοσύνην του Έντοούτης, επειδή ή Μαρούσα έπρεπε να κερδίξη τή ψωμί της, έμβήκεν εις την υπηρεσίαν ενός κτηματίου, εκεί κοντά. Τήν μετεχειρίζοντο καλά. Όταν εύρισκεν εύκαιρίαν, έτρεχε να ιδή τους φίλους της και να τους ύπηρετήση. Ο καλός της χαρακτήρ και ή προκοπή της ενίησαν τήν προσοχήν του γέροντος έφημερίου, ο οποίος ήτο υγιής του αφεντικού της. Κάθε φοράν που έπήγαινε ο αγαθός ιερεύς εις τή κτήμα του άνεψιού του,

συνωμιλούσεν όλίγον με την Μαρούσαν και την έβαζε να του λέγη τους πόθους της και τας έλπίδας της.

Η Μαρούσα δεν έπιθυμούσεν άλλο τίποτε, παρά να μάθη να διαβάξη, διά να παρακολουθή την Λειτουργίαν της Κυριακής, καθώς έλεγε, και διά να βλέπη εις τή Γεωργικόν Ήμερολόγιον ποίαν εποχήν φυτεύεται ο κάθε σπόρος, και με τί τρόπον περιποιούνται τή κατοικίδια ζώα.

Μικρή μου, της είπε μίαν ήμέραν ο ιερεύς, αφού έχης τόσο μεγάλην έπιθυμίαν, έρχου να με βλέπησ καθε βράδυ, όταν τελειώνης την εργάσιαν σου: ο άνεψιός μου θά σου δώση βέβαια τήν άδειαν: θά σε μάθω να διαβάξης και να γράφης.

Μεγάλη έστάθη ή χαρά του κορασίου, και μεγάλος ο ζήλος του διά τήν σπουδήν. Έπειδή δεν ήθελε νακούση παρά πονον από τον αφεντικόν της, ότι κατεγίνετο και εις άλλα πράγματα έντός της καθημερινής εργασίας, έκλεπτεν από τον καιρόν του ύπνου της διά να μελετᾷ τή «Άλφαβητάρι και να γυμνάζη τήν πλάκα της με ιώτες και όμικρόν. Έστερ' από όλίγον καιρόν, ήμπορούσεν εξαίρετα να διαβάξη τας προσευχάς της.

Τότε, επειδή ή κυριωτέρη της σκέψις ήτο πώς να εύρίσκη πάντοτε τρόπον διά να γίνεται χρήσιμη εις την οικογένειαν Μοράνδου, ή Μαρούσα έπρότεινε εις τον Ανδρικό να του κάμη μάθημα, τή απόγευμα καθε Κυριακής.

— Όταν ξεύρη κανείς να διαβάξη, βλέπει, έμπορεί να κατορθώση τή πάντα, τώ είπεν.

Ο Ανδρικός έδέχθη τήν πρότασιν με προθυμίαν. Τακτικά, καθε Κυριακήν απόγευμα, τή δύο παιδιά έπήγαιναν κ' εκάθηντο κάτω από ένα δένδρο, κ' εκεί ή Μαρούσα έπροσπαθούσε να γώση εις τή κεφάλι του φίλου της ό,τι είχε μάθη προηγουμένως και αυτή.

Άλλά πρέπει να όμολογήσωμεν, ότι τή αποτέλεσμα των μαθημάτων αυτών δεν ήτο έκτακτον. Η Μαρούσα άλλο δεν κατόρθωνε, παρά να έννοή ότι ή διδασκαλία είναι πολύ δύσκολη, και ότι άλλο πράγμα να ξεύρης κάτι τί, και άλλο πράγμα να ξεύρης να τή μεταδώσης. Ο δέ Ανδρικός έμεινε άμαθής όπως και πρώτα, με τή μυαλόν όλίγον σκοτισμένον...

Μίαν ήμέραν, ο διδάσκαλος του χωρίου τους ήδρεν εις σιγγήν τελείας άποθαρύνουσις. Ο Ανδρικός είχεν εξαπλωθή άνάσκελα, αποφασισμένος να μη ξαναϊδή πιά στα μάτια του τή μυστηριώδη εκείνα μαύρα σημεία, που ούτε τή σχήμα των ούτε τήν προφοράν των ήμπούσε να ένθυμηθί. Τή βιβλίον ήτο πεσμένον καταγής, και ή Μαρούσα, λυπημένη, δεν έσυλλογίζετο να τή σηκώση.

— Έ, δέν τα καταφέρνετε, παιδιά μου; ήρώτησεν ο διδάσκαλος, ο οποίος ήτο καλός άνθρωπος.

— Καθόλου! είπε στενάζων ο Ανδρικός.

— Καί αν σου έκαμη μάθημα έγώ, θά ήσουν πολύ προσεκτικός, πολύ έπιμελής, έ, Ανδρικό;

— Βεβχιστάτα, θά έβαλα τή δύνατά μου, κύριε δάσκαλε.

— Λοιπόν καλά, παιδί μου, θά τή βολεύωμε... θά μιλήσω με τή μητέρα σου.

Όλοι ένδιεφέροντο διά τήν δυστυχίαν Μαρίας, ή οποία εις τήν συμφοράν της έδειχνε θάρρος κ' έγκατέρησιν ήρωικήν. Και ο διδάσκαλος του χωρίου, εύτυχής που ήμπορούσε να της φανή χρήσιμος, της άνήγγειλεν ότι άνελάμβανε να διδάξη τον υιόν της άνάγνωσιν, γραφήν, και όλίγην αριθμητικήν. Ο Ανδρικός, ο κνιμισμένος και όκνηρός Ανδρικός, έφιλοτιμήθη τόσο πολύ να φανή άξιος της καλωσύνης του διδασκάλου, ώστε εirγάσθη με μεγάλην έπιμέλειαν. Και τότε, πρὸς μεγάλην του έκπληξιν, παρήτηρσεν ότι ο κόπος που κάμνει κανείς δι' ένα σκοπόν, έχει τή γλύκα του, και άμα τήν δοκιμάση κανείς μιᾷ φορά, δέν την ξαναζίνει. Έστερ' από τρεῖς μήνες, ο Ανδρικός ήξευρε να διαβάξη όπως και ή Μαρούσα.

Τότε ο διδάσκαλος του τού έδωκε τήν Ιστορίαν της Γαλλίας (*) μίαν μικράν Γεωγραφίαν και ένα «Άτλαντα, έπου ήμπούσε να ξανακάμη και αυτός με τή δάκτυλόν του όλα τή ταξείδια που είχε κάμη ο πατέρας του. Έμάνθανεν ακόμη και τας τέσσαρας πράξεις της Αριθμητικής. Καιρόν είχεν όσον ήθελε, διότι ή μητέρα του δέν του επέβαλλεν άλλην εργάσιαν, παρά να φυλάγη τή ζώα.

Με όλην τήν ύπσχασίν της πρὸς τον Τζανήν, ή Μαρία δεν είχε τή θάρρος να προγγυμάση τον Ανδρικό εις τή τραχύ έπάγγελμα που έμέλλε να ακολουθήση. Δεν άπεφάσιζε ποτέ να τον στείλῃ στή θάλασσα.

— Αύριον, έλεγεν, αύριον.

Και αυτό τή αύριον δεν ήρχετο ποτέ. Έν τούτοις, άρχισε ναπειλῇ τήν καλύβην άχρηματία. «Αν και καλός θαλασσινός, ο Κωνσταντής δεν άξίζει σάν τον άμοιρον Αντώνη. Κάποτε έμεθούσε, και τότε έχανε πολλές καλές εύκαιρίας. Έπειτα, από ό,τι έφάρεσε, μόνον τή μισά είχε τή δικαίωμα

(*) Εις τους Έλληνας άναγνώσται: θά φανή παράξενον, πώς μετὰ τρεῖς μόνον μήνας, ο Ανδρικός ήτο εις θέσιν να διαβάξη και Ιστορίαν. Άλλ' εις τήν Γαλλίαν, όπως εις όλα τή πολιτισμένα Κράτη του κόσμου, τή παιδεία μαθημάτων πολύ γρηγορώτερα από ήμᾶς να διαβάσουν και να γράφουν τήν γλώσσάν των, διότι όλα τή βιβλία εκεί είναι γραμμένα εις τήν απλήν, τήν ήμιλουμένην γλώσσαν. — Σ. τ. Μεταφρ.

να πέρνη ή οικογένεια Μοράνδου. Και που να της φθάσουν!...

Μίαν ήμέραν, ο Κωνσταντής άρρώσθησε κ' έκαμεν όλόκληρον εβδομάδα εις τή κρεβάτι. Διά τους πτωχούς άνθρώπους, που ζουν «μεροδούλι-μεροφάγι», ή άρρώστεια είναι φοβερή, διότι τους αναγκάζει να κάμουν χρέη, και συχνά περνούν μήνες πολλοί χωρίς να τή ξεπληρώσουν.

Η Μαρία τή ήξευρε κ' έκαμεν όχύματα εργασίας και οικονομίας, «διὰ να φέρνῃ τες δυο άφρες σ' ένα μέρος», κα-όως λέγουν. Άλλά ήτο τόσο δύσκολον!

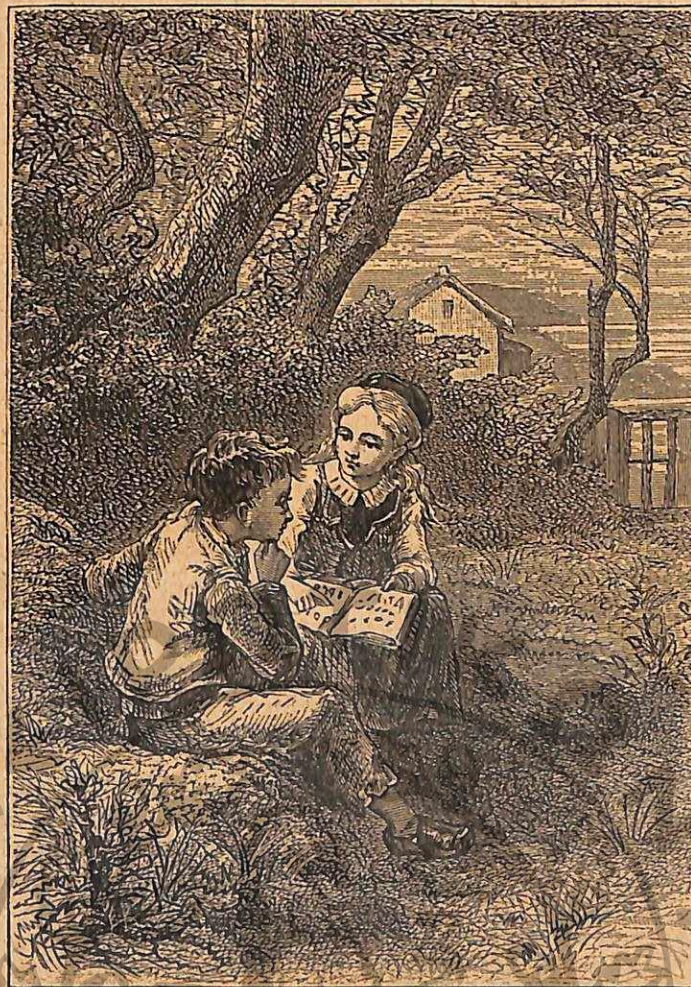
Συχνά έπήγαινε μόνη της εις τήν άκρογιαλίαν κ' έμάζευε καγγύλια. Μίρος εξ αυτών έχρησίμευε δια τή γεύματα της οικογένειας, και τή υπόλοιπον ή γενναία χήρα τή έπήγαινε εις τή Λαζμοδέξ, διὰ να τή πωλήση. Η Δουσία τήν έδου-ούσε με τή σωστά της, αλλά τί να σου κάμη και αυτή ή καίμενη, που δεν ήταν ακόμη δυνατή!

«Αν και έπιμελής εις τή μαθήματα του, ο Ανδρικός, εις άλλα πράγματα δεν είχε πρωτεβουλίαν. Όταν ή μητέρα του τού έλεγε: «κάμε τούτο», τή έκαμνεν' αλλά ποτέ δέν του ήρχετο ή ιδέα να τή κάμη μόνος του.

Συνειθισμένος να εύρίσκη τή τραπέζι έτοιμον, τή

«Έπροσπαθούσε να γώση εις τή κεφάλι του φίλου της. (Σελ. 76, στ. γ.)» κρεβάτι του στρωμένον, τή ρουχά του ραμμένα, χωρίς να είναι ανακασιμένον να κερδίξη μόνος του διά να τή πληρώνη, δέν ήτο εις θέσιν να έννοή καλά, πόσον κόπον πρέπει να καταβάλλῃ κανείς, διά να έπαρκή μόνος εις τας άνάγκας του. Έν τούτοις, δέν του έλειπεν ούτε ή ικανότης ούτε ή καλή θέλησις. Μερικοί ψεγάδες, που τον έπήραν μαζί των εις τή ψάρευμα, τον έπαίνεσαν πολύ, και προείπαν ότι θά γίνη μίαν ήμέραν καλός ναυτικός, άρκεί να πάρῃ τή δουλειά με τήν καρδιά του.

Έτσι έφθασε και 'στά ένδεκα χρόνια.

Ένα πρωί, — είχε περάση σχεδόν ένας χρόνος μετὰ τήν αναχώρησιν του Τζανή, — ο Ανδρικός έδωκε τή ζώα, όχι πολύ μακριά από τή άκρογιαλί. Άπεκοιμήθη επάνω εις σωρόν χαλικίων, που τή είχαν εκεί δια τή στρώσιμον του δρόμου. Πρέπει να αναφέρωμεν, ως έλαφρυντικήν περίπτωσιν, ότι είχε περάση εις τήν θάλασσαν όλην τήν προηγουμένη ήμέραν, μάλιστα δέ και μέρος της νυκτός.

Έκεί που έκοιμάτο, έξαφνα πέπτει, ή μάλλον καταρρέει ή όχι πολύ μαλακή κλίνη, που είχε διαλέξη, και ο κα-

λός σου Ανδρικός έξυπνᾷ τρομαγμένος. Και ο πρώτος άνθρωπος που είδαν τή μάτια του, — ήταν ο Τζανής Λεταλέκος. — Τζανή! έφώναξεν, όρμῶν εις τας άγκάλας του ναύτου. Ήτο πραγματικώς ο Λεταλέκος, και αυτός είχεν έξυπνίσῃ τόσο απότμωσ τον μικρόν βοσκόν. — Τί έκανες εδώ; ήρώτησεν άσπαζόμενος τή παιδίαν. — Έρύλαχα τή ζωτανά μας. — Έτσι έ;... και που είναι τή; — Η Άστέρω είναι...

Ο Άνδρικός έσταμάτησεν . . . Η Άστέρω, πιστή εἰς τὴν κακὴν τῆς συνήθειαν, τὴν ὁποίαν ὤρειλεν εἰς τὴν ἀμείλιαν τοῦ βοσκοῦ τῆς, εἶχε περάσῃ εἰς τὸν γειτονικὸν πευκῶνα.

— Ἀμὴ ὁ Κερμπάν; ἠρώτησεν ὁ ναύτης.

Καὶ ὁ κύριος Κερμπάν ἐπίσης ἀπουσίχζε.

— Μάζεψε πρῶτα τὰ ζωντανά σου, εἶπεν ὁ Τζανῆς, κ' εἵπειτα τὰ λέμε.

Συγκεκρινημένος κάπως διὰ τὴν σοβαρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν τοῦ ὠμιλοῦσεν ὁ ναύτης, ὁ Άνδρικός ἔτρεξε νὰ μαζεύσῃ τοὺς δραπέτας. Χάρις εἰς τὸν Κιντού, ἡ ἐργασία ἐτελεώσθη γρήγορα.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Τζανῆς, κάθησε 'κεῖ, καὶ ἀκουσέ με καλά.

— Μάλιστα, κύριε Τζανῆ, ἐφιθύρουν ὁ Άνδρικός.

— Κοντεύεις δώδεκα χρονῶν, παιδί μου. Στὴ θέσι ποῦ βρίσκειται ἡ οἰκογένειά σου, εἶνε καιρὸς νὰ τῆς φανῇς χρήσιμος, ἀλλὰ δὲν το κατάλαβες ἀκόμη καλὰ . . . Δὲν σου ἐμιλῶ γιὰ τὸ σήμερον μόνον, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ αὔριο, γιὰ τὸ μέλλον . . . Τί θέλεις νὰ γίνῃς;

— Δὲν εἶπαμε ναυτικὸς;

— Τὸ ἀποφάσισες καλὰ;

— Ναί.

— Μὴ θέλῃς καλλίτερα νὰ γίνῃς γεωργὸς; νὰ ἐμβῇς ὑπηρέτης σὲ κανένα κτήμα; . . .

— ὦ, ἔχι! Πρῶτα, μὲρέσει καλλιτέρας νὰ ταξιθεύω. Ἐπειτα . . .

— Ἐπειτα . . . τί;

— Ἐπειτα, δὲν μου εἶπατε πέρου, πῶς ταξιθεύωντας θὰ μπορῶ νὰ κερδίζω περισσότερα χρήματα γιὰ τὴ μητέρα; . . .

— Μπράβο, παιδί μου! ἀνέκραξεν ὁ Τζανῆς χαρούμενος. Εἶσαι ἄξιος γυῖος τοῦ Άντωνῆ καὶ θὰ γίνῃς καλὸς ναυτικὸς, σὰν κ' ἐμείνων. Καὶ ἀφοῦ τὸ λέγῃς ἡ καρδιά, πρέπει νὰ φύγῃς ἀμέσως.

— Ἀμέσως;

— Σὲ λίγες 'μέρες τέλος πάντων. Σὲ τρέφουν, σὲ ντύνουν, σοῦ ἔχουν σπίτι, καὶ ὅλα αὐτὰ κοστίζουν χρήματα, παιδί μου. Γιὰ νὰ τα κερδίζῃς ἡ καίμεν ἡ μητέρα σου, τσακίζεται στὴ δουλειά. . .

— Πληρώνονται καλὰ οἱ μοῦτσοι, Τζανῆ;

— Ε, ἂς εἶνε! ἀπεκρίθη ὁ ναύτης χαμογελῶν τὸν πρῶτον χρόνον δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζῃς πῶς μὲ τὸ μισθὸ σου θὰ βοηθήσῃς τὴν οἰκογένειαν . . . Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν, μπορεῖς νὰ εἶσαι ἡσυχος: γνωρίζω κάποιον ποῦ δὲν ὀσείσῃ ἐπὶ στενοχώρια τὴν οἰκογένειαν τοῦ φίλου του . . .

— Σ' εὐχαριστῶ, Τζανῆ μου.

— Λοιπὸν σύμφωνοι; θέλεις νὰ φύγωμε μαζί;

— Ναί, Τζανῆ, μαζί σου θέλω κ' ἐγὼ νὰ ταξιθεύω.

— Λοιπὸν, πρέπει νὰ το πῆς μόνος σου καὶ σοβαρὰ στὴ μητέρα σου. Ἡ καίμεν σ' ἀγαπᾷ τόσο, ποῦ θέλει ἀκόμη νὰ σε κρατήσῃ κοντά της. Ἐτσι, ἀντὶ νὰ τῆς φανῇς χρήσιμος, θὰ 'μεγάλωνες τὰ βάρη ποῦ ἔχει στὴ ράχη της. . . Ἡ Ροζαλία εἶνε τώρα πιά ἀρκετὰ μεγάλη, γιὰ νὰ βόσκη τὰ ζωντανά.

[Ἐπειτα συνέχεια] ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhal]

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΑΓΡΙΟΠΑΠΙΑΣ

Βάλτος, 5 Μαρτίου.

Όχι, ἀγαπητή μου φίλη, οὔτε τὴν ἀνοιξὴν αὐτὴν δὲν θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Γροιλανδίαν! βεβαίως θὰ ἐξανάδλεψα μὲ μεγάλην χαρὰν τὴν πατρίδα μου, ἀλλ' ἕνα κατηραμένον σφαιρίδιον μολύβδου μοῦ ἐγάλασεν ὅλα μου τὰ σχέδια!

Διὰ μίαν ἀγρίοπαπιαν, βλέπεις, ἡ ζωὴ ὅλη εἶνε δυσχερὴς καὶ ἀποδημία. Δὲν παραπονοῦμαι διὰ τοῦτο! αἱ δυσχερεῖς μορφῶνουν τὸν χαρακτήρα, κ' αἱ ἀποδημίας μορφῶνουν τὸ πνεῦμα. Δὲν ἔχεις ἰδέαν τί βλέπω ἀφότου κατοικῶ εἰς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην. Ἡ Ἑλλάς εἶνε ἡ ὠραιότερα χώρα τοῦ κόσμου . . . μετὰ τὴν Γροιλανδίαν. Πόσον ὁ μεσονύκτιος ἥλιός μας εἶνε ὠρὸς ἀπέναντι τοῦ μεσημερινοῦ τῆς ἡλίου!

Καὶ μὲ πόσῃ εὐκολίαν εἰμφοροῦμεν ἐδῶ νὰ κατασκευάζωμεν τὰς φωλεάς μας, καὶ μὲ πόσῃ ἀσθονίαν νὰ τρέφωμεν τὰ παιδάκια μας!

Ἀλλὰ κάθε μετὰλλιον ἔχει καὶ τὴν ἀνάποδὴν του. Εἰς τὴν πατρίδα μας, ὁ ἐχθρὸς εἶνε ὁ χειρὼν, ὁ ἀμείλικτος χειρὼν ποῦ παγώνει τὰς λίμνας μας καὶ μας διώχνει. Ἐδῶ ἡ φύσις εἶνε γλυκεῖα, ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος!

Καὶ ὁ ἐχθρὸς ἀσθονεῖ! οὔτε μίς γυνὴ ἀκατοίκητος, οὔτε ἕνας βάλτος ἐρημικός! παντοῦ ἡ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου . . . ὠπλισμένη μ' ἕνα τουφέκι!

Θά μου εἶπες μὲ τὴν συνειθισμένην σου φιλοσοφίαν: «Ὁλος ὁ κόσμος πρέπει νὰ ζήσῃ». Ἐν τούτοις, οὔτε ἐγὼ οὔτε σὺ ἐφεύρομεν τὴν πυρίτιδα. Αὐτὸ τὸ ἔκαμεν ὁ ἄνθρωπος, ὁ βάρβαρος καὶ σκληρός. Παντοῦ, ὅπου θὰ περάσωμεν, — καὶ ἡ ἀφίξις μας ἀναγγέλεται ἀκόμη καὶ διὰ τῶν ἐφημερίδων! — ὁ κυνηγὸς μᾶς περιμένει, ἐνεδρεύων. Τὸ τουφέκι εἶνε τὸ δαμόκλειον ξίφος μας!

Κάθε ὥραν, κάθε στιγμὴν τῆς ἡμέρας εἴμεθα εἰς τὴν διάκρισιν ἐνὸς μολυβδίου σφαιριδίου καὶ τῶντι, ἐν μολυβδίνον σφαιρίδιον μεταβάλλει ὅλα μας τὰ σχέδια!

Ὁ υἱός μου εἶνε τώρα ἀρκετὰ μεγάλος καὶ δυνατός! ἐσχεδιάζωμεν λοιπὸν μὲ τὸν πατέρα του, τὸν ἀγαπητὸν μου πᾶ πινον, νὰ τὸν πάρωμεν μαζί μας εἰς τὴν πατρίδα. Αἱ προτομαίαι μας ἔ-

γιναν γρήγορα! ἡμεῖς, βλέπεις, δὲν λαμβάνομεν τὸν κόπον οὔτε κἂν νὰ κλεισώμεν τὰς οἰκίας μας! αἱ φωλεαὶ δὲν ἔχουν κλειδιά! καὶ αἱ ἀποσκευαὶ μᾶς εἶνε ὅλως περιτταί. Δὲν ὁμοιάζομεν τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ὅταν ταξιθεύουν πέρνοιν μαζὶ τῶν τόσα πράγματα, καὶ ἐμβαίνουν μέσα εἰς κάτι μηχανάς, αἱ ὁποῖαι τοῖς χρησιμεύουν ἀντὶ πτερῶν. . .

Ἡμεῖς ἔχομεν τὰ πτερὰ μας! αὐτὰ εἶνε καὶ οἱ σιδηρόδρομοί μας, καὶ τὰ ἀτμόπλοιά μας, καὶ τὰ ἀερόστατά μας, καὶ τὰ ποδήλατά μας!

Ἡ ἀποδημία λοιπὸν εἶχεν ἀποφασισθῇ. Ἐξυπνήσαντες πρὸ τῆς αὐγῆς, ἡτοιμαζόμεθα νὰ ξεκινήσωμεν, ὅταν, ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ βάλτου, ἀκούω ἔξαρνα κάποιον θόρυβον . . . Ἦτο ἤρεμος καὶ συνεχής, καὶ ὁλονὲν ἐπλησίαζε . . .

Κυτάζω, καὶ βλέπω μίαν βαρκούλαν, ἡ ὁποία ἐφερε δύο ἐπιβάτας: ἕνα μικρόν, ὁ ὁποῖος ἐχειρίζετο τὴν κώπην, καὶ ἕνα ὀλίγον μεγαλύτερον, σκυμμένον εἰς τὴν πρύμνῃ καὶ κρατοῦντα τὸ δίκανόν του.

Παιδιά καὶ τὰ δύο, ὠμιλοῦσαν δυνατά.

— Νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος, πρέπει νὰ σκοτώσω μιὰ πάπια! Σήμερον ὑποσχέθηκα σαλμὶ καί . . .

— Νά! . . . νά! . . . τὸν διέκοψεν ὁ ἄλλος.

Τι τρομερὰ στιγμή! Διπλὴ ἀστραπή, δύο κρότοι σχεδὸν ταυτόχρονοι:

— Μπάμ! . . . μπάμ! . . .

Ἐπειτα φωναὶ ἄγραι:

— Τὴν ἐπέτυχ! . . . τὴν ἐπλήγωσα! . . .

Καὶ ἄλλα κραυγαὶ συγχρόνως, ἀλλ' αὐταὶ κραυγαὶ τρόμου καὶ ἀπελπισίας:

— Κά . . . κά . . . κά . . .

Καὶ βλέπω τὸν δυστυχῆ μου πάπιον νὰ φεύγῃ ἐμπρός μου ὡς τρελός, — ἀλλὰ σῶος καὶ ἀβλαβὴς μολοντούτο. Πλησίον μου, παρὰ τὸ πλευρόν μου, ὁ υἱός μου, τὸ πατάκι μου . . . ἐγλύττω καὶ αὐτό . . . ἐγλύττωσαν καὶ οἱ δύο. . . Τώρα εἰμφοροῦν νὰποθῶν.

Διότι, αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι πληγωμένη . . . Ἐγὼ μολυβδὸν εἰς τὴν πέρυκα . . . Ἀδύνατον νὰ πετάξω . . . Πίπτω κάτω! . . . Ἀκούω φωνάς, βήματα τριγύρω μου! μαντεύω ὅτι ἦλθαν νὰ μ' εὗρουν μέσα εἰς τὰ καλάμια. Ἀλλὰ ἐδῶ τὰ καλάμια εἶνε τόσον πυκνά, μὲ κρύπτουν τόσο καλὰ, ὥστε οἱ νεαροὶ κυνηγοί, μετὰ ματαίας ἐρεύνας, ἀναγκάζονται νὰ φύγουν μὲ τὰς χεῖρας κενάς.

Ἐγλύττωσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ υπερήφανα πλάσματα, τὰ ὁποῖα αὐτοκαλοῦνται Βασιλεῖς τῆς κτίσεως, ἀλλ' ἐν τούτοις εἶνε ἀνίκανα νὰ πετάξουν, ἢ κἂν νὰ σταθοῦν εἰς τὸ νερόν, ὅπως τὰ στεγανόποδα! . . .

Ἰατρεύθην μόνῃ μου, χωρὶς ἱατρικὰ καὶ χωρὶς ἱατρούς, ἀλλ' οὔτε λόγος πλέον περὶ μακρινοῦ ταξιδίου. Δὲν

εἶμαι πολὺ νέα, καὶ εἰς τὴν πληγῶμένην μου πέρυκα ἐγκαθιδρόθη ὁ ἀπηνῆς ρευματισμός. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ πετάξω ὡς τὴν Ἰταλίαν, χάριν μικρᾶς ἀλλαγῆς τοῦ ἀέρος. Ἄν θελήσῃ, ἔλα καὶ σὺ νὰ μ' εὗρῃς εἰς τὴν Νεάπολιν. Δὲν ἔχεις ἀνάγκην τοῦ ἰδρυτοῦ τῶν σιδηροδρόμων διὰ νὰ με ἀνακαλύψῃς; ἀλήθεια; Δὲν εἴμεθα ἡμεῖς ὡς οἱ ἄνθρωποι περιωρισμένοι καὶ ἀνευστίκτοι!

Οἱ ἄνθρωποι! Κατὰ τὴν ἀνάρρωσίν μου ἐσυλλογίσθην πολλὰ. Ἡ μελέτη τοῦ παρελθόντος ὀδηγεῖ εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ μέλλοντος. Ὅπως καὶ τόσα ἄλλα εἶδη, καταστραφέντα, ἐκλείψοντα διὰ τοῦ χρόνου, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἴσως μίαν ἡμέραν θὰ ἐξαφανισθῇ καὶ αὐτός, καὶ μαζί του, ὅλα αὐτὰ τὰ γελοῖα ἐξαρτήματα τῆς ζωῆς του, μὲ τὰ ὁποῖα βαρύνει τὴν γῆνιν σφαῖραν, αἱ πόλεις του, οἱ σιδηρόδρομοί του, τὰ ἐργαστήριά του, τὰ ἀτμόπλοιά του, τὰ ἀερόστατα.

Τότε θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα μας, ἡ ὥρα τῆς ἐλευθερίας μετὰ τυραννίαν ἀνυπόφορον, ἡ ὥρα τῆς ἀσφαλείας, μετὰ τρέμον διηνεκῇ. Ἡ γῆ διὰ τὰ τετραποδα, ἡ θάλασσα διὰ τοὺς ἰχθύς, ὁ ἀὴρ διὰ τὰ πτηνά. Ὅποσον ὄνειρον, ἀγαπητή μου φίλη, διὰ τὰ παιδιά τῶν παιδιῶν τῶν παιδιῶν μας! Ὅποια εὐτυχία!

Σοῦ συνιστῶ, ἀλήθεια, νὰ μὴν περάσῃς ἀπὸ τὸν βάλτον . . . Ἄν ὁ ἀδέξιος ἐκεῖνος κυνηγὸς δὲν ἐπνίγῃ εἰς τὰ καλάμια, εἶνε ἱκανὸς νὰ ξαναγυρίσῃ διὰ νὰ σοῦ κάμῃ καρτέρι. Προσοχή, ἀγαπητή μου, καὶ μὴ λησμονεῖς τὴν ἀγαπῶσάν σε

Πάπιαν Χρυσολαίμην

Καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς,

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διάβολος Ἐσπερινὸς ἐξυπνᾷ τὴν νύκτα καὶ παρατρεῖ τὸ ὥρολόγι του, τὸ ὁποῖον δεικνύει δώδεκα. Καὶ σκέπτεται: Τί ἄρα γε νὰ εἶνε τώρα μεσημέρι ἢ μεσάνυχτα;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Τζιριζάνης ζουίας *

— Γιατὶ κλαῖς, κορίτσι μου;

Καὶ ἡ δεσποινὶς Παρουσῶν:

— Ἐκρουσα τὸν πόδα, μήτερ!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀταβύριου Ρόδου *

Κατ' ἀρχήν, Ἀεὺρον Κρίνον—ἀλήθεια, πῶς περνᾷς εἰς τὸ χωρίον—δὲν δημοσιεύω πληροφορίας ποῦ δὲν τὰς ἐννοῶ, διότι πιθανὸν καμμία νὰ εἶνε προβλεπτική καὶ ἀπεριττή, καὶ δὲν εἶνε σωστόν . . . Θά μου εἶπες, ὅτι ἀπὸ σὲ δὲν ἐφοβούμην τοιοῦτον τι! νά, ἀλλ' ἀφοῦ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρχὴ μου, δὲν ἔπρεπε νὰ κάμω καμμίαν ἐξαιρέσιν. Ἐπειτα, δὲν δημοσιεύω τὰς Πληροφορίας καὶ διὰ τὴν . . . πολλὰ. Σήμερον π. χ.: ἤθελες νὰ σοῦ δημοσιεύσω τέσσαρας; ἔ, σοῦ δημοσιεύω μόνον δύο, καὶ νὰ εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένη! νά;

Ποῦ εἶπαμε καὶ τὸν ἄλλον τῶν ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν νομίζω ὅτι προσβλεπτεῖς ἐπὶ ἐπιχείρημα, λέγουσα ὅτι εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς ἐλάμβαναν μέρος διπλάσι ἀγόρια ἀπὸ κορίτσια. Ἰσως θὰ σοῦ εἶπουν τάχα: Ποῖος ἐμπόδιζε καὶ τὰ κορίτσια νὰ λάβουν μέρος περισσότερα; Εἰς αὐτὸ πλέον δὲν εἰσεύρω τί ἀπαντᾷς!

Ποῦ μου ἄρεσε τὸ γραμματάκι σου, Ἰατρικὴν Δ. Κλάδην, γιατί βλέπω, ὅτι ἐνῶ εἶσαι μόνον ἐπτάμισυ χρονῶν, ὅλα τὰ εἶδεις, ὅλα τὰ ἐννοεῖς, ὅλα θέλεις νὰ τα μαθαίνῃς. Καὶ βέβαια ποῦ δὲν εἶσαι κανένα τεμπελοπαῖδο! . . . Ἀλήθεια, δὲν θὰ πύρῃς καὶ ἕνα ὥρατον ψευδώνυμον; Φίλησέ μου τὴ Μπεμπούλαν.

Μοῦ ἔγραψε καὶ ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα [ΕΕ] ὁρᾷ νὰ ἐνθυμῶμαι ὅτι ὑπάρχει καὶ αὐτὴ εἰς τὸν κύκλον μας. Πραγματικῶς, ὀλίγον ἔλειψε νὰ το λησμονήσω, τόσον καιρὸν ποῦ εἶχε νὰ μου γράψῃ. Ἀλλὰ τί νὰ πρωτοκάμῃς ἡ καίμεν; Μα, δολιχὸν, ζωγραφικὴν, γαλλικὰ ἢ ἀγγλογραφίαν; Καὶ ὅμως, ὅποιος ἔχει θέλησιν εὐρίσκει καιρὸν δι' ὅλα. Αὐτὸ τὸ ἀνεγνώρισε καὶ ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα, καί, — πρὸς μεγάλην μου χαρὰν, — μοῦ ὑπόσχεται ὅτι φέτος θὰ μου γράψῃ τακτικά.

Ἄ! εἰς λοιπὸν, Παλλάς, μὲ τὴν Κάκκιαν, μοῦ ἄφασσε προχθὲς τὸ κλαδί τῆς ἀνθισμένης ἀμυγδαλῆς; Δὲν εἶπατε τὸνομά σας εἰς τὸν ναυτοπόλο, εἰς τὴν φλὴν μου Λιακὴν Πανσέληνον [Ε], ἀφοῦ καὶ αὐτὴ εἶνε κόρη πλοιοῦργου! Ἐνα πρῶγμα ὅμως δὲν χωνεῖται: τὰ κλάσματα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Τυδεὺς ἐπεχειρήσεν νὰ βγάλῃ, πρῶτα τ' ἀγόρια. Καλὲ ἀκούτε ἐκεῖ! μὲ κλάσματα νὰ θέλῃ νὰ σοῦ δειξῇ τὸ μαῦρον ἄσπερο!

Τὰ εἶς; χαριτωμένα . . . Ἀλογοπαλινία μοῦ γράφει ὁ Πρίγκιψ τῶν Ἀθηναίων [ΕΕ]: «Ἐνα πουλάκι μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ Ἀναβίας, ὅταν γράφῃ μὲ μολύβι, τὸ βάλε πάντα εἰς τὸ στήμα του. Ἐὰν λοιπὸν τύχῃ ποτὲ ἀφηρημένος καὶ καταπιτὴ τὸ μολύβι, τὸν συμβουλεύω νὰ καταπιτὴ ἀμέσως καὶ μίαν γομφάστιαν. — Τὸ ἴδιον πουλάκι μοῦ εἶπεν, ὅτι ὁ Ἀναβίας κοιμάται μὲ ἀνοικτὸν στόμα. (Χάχα! ὅλας τὰς ὅταν κοιμάται!) τὸν συμβουλεύω λοιπὸν, ἂν ποτε ἐμβῇ εἰς τὸ στόμα του κανένα ποντικὸν καὶ τὸν καταπιτὴ, ἀμέσως νὰ καταπιτὴ καὶ μιὰ γάτα.»

Καὶ ὁ Διάβολος Ἐσπερινὸς μοῦ στέλλει ἕν Ἀλογοπαλινιον πολὺ ἐξυπνόν, καὶ ὅλον εἰς βάρους τοῦ δυστυχοῦ! Ἀναβία, ἀλλὰ διὰ σήμερον τοῦ ἀρκούν δύο, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἄλλην φερὰν ὁ Διάβολος Ἐσπερινὸς θὰ φανῇ τυχερώτερος (χωρὶς λογοπαλινίον.)

Βεβαίως, Σπουδαῖε Ἀνθρώπε, εἰμφορεῖς νὰ ἔχῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, ποῦ εἶχες καὶ ἄλλοτε, ἀφοῦ μάλιστα κατὰ τὸν χρόνον τῆς διαθεσιμότητος δὲν ἔτυχεν νὰ το ἐκλήθῃ ἄλλος. Σοῦ ἐστὴν δὲν εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.

Κατ' ἀρχήν, Ἀεὺρον Κρίνον—ἀλήθεια, πῶς περνᾷς εἰς τὸ χωρίον—δὲν δημοσιεύω πληροφορίας ποῦ δὲν τὰς ἐννοῶ, διότι πιθανὸν καμμία νὰ εἶνε προβλεπτική καὶ ἀπεριττή, καὶ δὲν εἶνε σωστόν . . . Θά μου εἶπες, ὅτι ἀπὸ σὲ δὲν ἐφοβούμην τοιοῦτον τι! νά, ἀλλ' ἀφοῦ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρχὴ μου, δὲν ἔπρεπε νὰ κάμω καμμίαν ἐξαιρέσιν. Ἐπειτα, δὲν δημοσιεύω τὰς Πληροφορίας καὶ διὰ τὴν . . . πολλὰ. Σήμερον π. χ.: ἤθελες νὰ σοῦ δημοσιεύσω τέσσαρας; ἔ, σοῦ δημοσιεύω μόνον δύο, καὶ νὰ εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένη! νά;

Ποῦ εἶπαμε καὶ τὸν ἄλλον τῶν ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν νομίζω ὅτι προσβλεπτεῖς ἐπὶ ἐπιχείρημα, λέγουσα ὅτι εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς ἐλάμβαναν μέρος διπλάσι ἀγόρια ἀπὸ κορίτσια. Ἰσως θὰ σοῦ εἶπουν τάχα: Ποῖος ἐμπόδιζε καὶ τὰ κορίτσια νὰ λάβουν μέρος περισσότερα; Εἰς αὐτὸ πλέον δὲν εἰσεύρω τί ἀπαντᾷς!

Ποῦ μου ἄρεσε τὸ γραμματάκι σου, Ἰατρικὴν Δ. Κλάδην, γιατί βλέπω, ὅτι ἐνῶ εἶσαι μόνον ἐπτάμισυ χρονῶν, ὅλα τὰ εἶδεις, ὅλα τὰ ἐννοεῖς, ὅλα θέλεις νὰ τα μαθαίνῃς. Καὶ βέβαια ποῦ δὲν εἶσαι κανένα τεμπελοπαῖδο! . . . Ἀλήθεια, δὲν θὰ πύρῃς καὶ ἕνα ὥρατον ψευδώνυμον; Φίλησέ μου τὴ Μπεμπούλαν.

Μοῦ ἔγραψε καὶ ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα [ΕΕ] ὁρᾷ νὰ ἐνθυμῶμαι ὅτι ὑπάρχει καὶ αὐτὴ εἰς τὸν κύκλον μας. Πραγματικῶς, ὀλίγον ἔλειψε νὰ το λησμονήσω, τόσον καιρὸν ποῦ εἶχε νὰ μου γράψῃ. Ἀλλὰ τί νὰ πρωτοκάμῃς ἡ καίμεν; Μα, δολιχὸν, ζωγραφικὴν, γαλλικὰ ἢ ἀγγλογραφίαν; Καὶ ὅμως, ὅποιος ἔχει θέλησιν εὐρίσκει καιρὸν δι' ὅλα. Αὐτὸ τὸ ἀνεγνώρισε καὶ ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα, καί, — πρὸς μεγάλην μου χαρὰν, — μοῦ ὑπόσχεται ὅτι φέτος θὰ μου γράψῃ τακτικά.

Ἄ! εἰς λοιπὸν, Παλλάς, μὲ τὴν Κάκκιαν, μοῦ ἄφασσε προχθὲς τὸ κλαδί τῆς ἀνθισμένης ἀμυγδαλῆς; Δὲν εἶπατε τὸνομά σας εἰς τὸν ναυτοπόλο, εἰς τὴν φλὴν μου Λιακὴν Πανσέληνον [Ε], ἀφοῦ καὶ αὐτὴ εἶνε κόρη πλοιοῦργου! Ἐνα πρῶγμα ὅμως δὲν χωνεῖται: τὰ κλάσματα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Τυδεὺς ἐπεχειρήσεν νὰ βγάλῃ, πρῶτα τ' ἀγόρια. Καλὲ ἀκούτε ἐκεῖ! μὲ κλάσματα νὰ θέλῃ νὰ σοῦ δειξῇ τὸ μαῦρον ἄσπερο!

Τὰ εἶς; χαριτωμένα . . . Ἀλογοπαλινία μοῦ γράφει ὁ Πρίγκιψ τῶν Ἀθηναίων [ΕΕ]: «Ἐνα πουλάκι μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ Ἀναβίας, ὅταν γράφῃ μὲ μολύβι, τὸ βάλε πάντα εἰς τὸ στήμα του. Ἐὰν λοιπὸν τύχῃ ποτὲ ἀφηρημένος καὶ καταπιτὴ τὸ μολύβι, τὸν συμβουλεύω νὰ καταπιτὴ ἀμέσως καὶ μίαν γομφάστιαν. — Τὸ ἴδιον πουλάκι μοῦ εἶπεν, ὅτι ὁ Ἀναβίας κοιμάται μὲ ἀνοικτὸν στόμα. (Χάχα! ὅλας τὰς ὅταν κοιμάται!) τὸν συμβουλεύω λοιπὸν, ἂν ποτε ἐμβῇ εἰς τὸ στόμα του κανένα ποντικὸν καὶ τὸν καταπιτὴ, ἀμέσως νὰ καταπιτὴ καὶ μιὰ γάτα.»

Καὶ ὁ Διάβολος Ἐσπερινὸς μοῦ στέλλει ἕν Ἀλογοπαλινιον πολὺ ἐξυπνόν, καὶ ὅλον εἰς βάρους τοῦ δυστυχοῦ! Ἀναβία, ἀλλὰ διὰ σήμερον τοῦ ἀρκούν δύο, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἄλλην φερὰν ὁ Διάβολος Ἐσπερινὸς θὰ φανῇ τυχερώτερος (χωρὶς λογοπαλινίον.)

